

Gabriela Spustová Izakovičová

ERBY BREHOV

LOGOS ART & RUAH १९

ERBY BREHOV

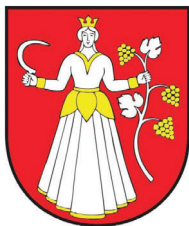
Ad maiorem Dei gloriam

Knihá vyšla s finančnou podporou:

Trnavského samosprávneho kraja

Obce Suchá nad Parnou

Prima Tour s. r. o., Trnava

Gabriela Spustová Izakovičová

ERBY BREHOV

RUAH
&
LOGOS ART KLUB
Suchá nad Parnou 2019

© Gabriela Spustová Izakovičová, 2019
Ilustrácie © Akad. mal. Barbara Neumannová, 2016, 2019
Ilustrácia s. 6 © Akad. mal. Jozef Ilavský, 1987, 2019

Gabriela Spustová Izakovičová

ERBY BREHOV

Grafická úprava, obálka a zalomenie textu Gabriela Spustová.
Ilustrácie Akad. mal. Barbara Neumannová.
Ilustrácia s. 6 Akad. mal. Jozef Ilavský.
Fotografia na obálke Ing. Peter Sabo ml.
Erb na s. 3 je rodovým erbom Izakovičovcov (autorkiných predkov)

Vydalo vydavateľstvo RUAH Suchá nad Parnou
a OZ LOGOS ART KLUB, Suchá nad Parnou, v roku 2019.
redakcia.ruah@gmail.com
logos.artklub@gmail.com

ISBN 978-80-89604-53-1 (e-pub)
ISBN 978-80-89604-52-4 (tlačená kniha)

Suchej nad Parnou

Zatvorím oči znovu v tráve...
Potok mi zurčí pri nohách...
Oblohy blankyt štebot hojdá,
objal ma vôňou nežný mach.

Tisíce ruží na Dolinách...
Fialiek húfy v pasekách...
A strapce plné vína moku...
Úrodnej pôdy žičný prach...

To je môj kraj, čo láskal si ma
a je mi v pľúcach svieži dych.
Tu svätý Urban stráži vína,
Barborka zdraví pocestných.

A topole, sťa hradné stráže,
kamenný most a svätý Ján,
vítajú svojich v panstve révy.
Smäd hasí hosťom Florián.

Čo ovocia sa urodilo
v tých srdciach, v ktorých počuť trilk,
tento kraj ako misa štedrý.
Boh nádherou v ňom nešetril.

Citlivé duše odel slovom.
I do farieb im schoval dych,
Či v piesni musia vyspievať to
v čipkách a krojoch prehrdých.

Z neba a z okien na nás hľadia,
nech srdce ťarchou nepuká,
kostola patrón, svätý Martin,
patrónka, svätá Notburga,
aj Panna biela cestu chráni.

A kráska briezka na námestí...
koľko už detí hojdala,
i detné deti v náruč mestí:
výskoty, jar a hojaja!

A lipy, lipy jarou vonné,
čo pamätajú dávne sny,
do kôry píšu o nich príbeh
a aj ten náš, ten súčasný.

A Jamy, Jamy pod cimiterom
a veža, čo ju zdvihol val,
stráža si Parnu v lone tichom.
Do vrúb ju maliar poskrýval.

Úrodné Nové vinohrady,
Suchú si v dlani ukryli
a chvália sa ňou všetkým selám,
čo vidia v širom okolí.

A háj, ten háj, to nadýchnutie,
v zrkadlách vodných tkne sa sna,
v ňom nádych leta po dni sparnom.
Hľa, rodná Suchá, stokrásna.

VÝKRIKY

TISÍC ŽIVOTOV

(Francúzska balada)

Viem prežiť tisíc cudzích životov.
Len jeden stoná nemou clivotou.
Len jeden je ten, čo je lopotou.
Ten jeden, čo sa svätí robotou.
Ten jeden, čo sa trápi nahotou.
Je to ten môj, ten ktorý musím žiť.
V ktorom musím čestne zvíťaziť.

Viem súdiť ľudí hluchou slepotou.
Viem pousmiať sa nad ich lopotou.
Viem víťaziť nad cudzou robotou.
A kričať nad ich biedou, nahotou.
Tiež viniť ich, keď zmieram clivotou.
Však iba jeden život musím žiť.
V ktorom musím čestne zvíťaziť.

Viem jarné vánky sfúknuť temnotou.
Viem nemé bóle nečuť hluchotou.
Viem vidieť viny ducha slepotou.
A ducha zabiť pravou, prázdnotou.
A prežiť tisíc cudzích životov.
Však iba jeden život musím žiť.
V ktorom musím čestne zvíťaziť.

Viem dobre radiť, kričať pravotou.
Viem sudcom byť i pravou porotou.
Viem dobre prežiť mnoho životov.
Len jeden neviem zvládnuť s krásou tou,
je to ten môj, ten ktorý musím žiť.
V ktorom musím čestne zvíťaziť.

ZRANENIE

Čo cítim,
keď ma zrania?

BOLEŠŤ

A čo ešte?

HNEV

A potom?

BEZMOCNOSŤ

a smútok.

Každý skutok,
čo nás zraňuje
je taký.

Sivé mraky
do myslí nám
vtláča.

Vtáča radosti
preč odlieta.
Prepletá životy
a túžby plané.
S priáním zmazať
krivý svet.

Viet je tu málo.
Málo dialógu.
Chýbajú
uzdravujúce slová.
Aj s rizikom,
že zrania.

Zrenia musia
prejsť tou očístou.
Čistou vodou
odpustenia.

Nech vzídu
dobré semená.
Nie bez mena
a bez tváre.
Nech nie sú

beztvaré
prúdy našich
myslí.

Nech v mysli
utvorí sa
zmysel
pre chválu.

A radosť nemalú
ti prinesie ten čin,
keď zahľadáš sa
do príčin.

ALEXANDRIJSKÁ KNIŽNICA

Keď horela
alexandrijská knižnica,
plač, nárek, smútok,
sťá keď zhynie vinica.

Hľa, koľká múdrosť
starých vekov zmizla preč.
Až v hrdle viazne
ľuďom dych i reč.

Tak zvláštne mizne
ľudská múdrosť, dejiny.
A prežíva len dravosť
ľudskej dediny.

NEVYMRELI

Farizeji a zákonníci
Nevymreli.
Je ich plný svet.
Svet uzavreli
do názorov, do klebiet.

Nevďačnosťou
urazení do kostí.
Ponorení v svojej
vlastnej veľkosti.
Maznajú a chránia
len svoj malý svet.

Nešíria pokoj.
Nevlastnia silné city.
K niekomu slizkí,
inde ega sýti.
Vierou nazývajú
pyšnú nevieru.

Vraj ich ľudia
stále zneužívajú.
Neužívajú slová opatrne.
Sebecké sú ich túžby.
A mnohé skutky
BEZ LÁSKY
a bez dôvery.
No s vierou
vo svoju
vlastnú dobrotu.

OSOČOVANIE

Osočovanie je móda doby.
Keď nie iné,
tieň podozrenia zasejú.
Zostanú otázniky.

Vo tme skrytí
zasievači vírusov.
Sýti svojej zloby.
Móda doby?

Skrytí tvorcovia
verejnej mienky
hýbu davom
ako obilím.

Keď je nám niekto nemilý,
prečo ho do lži nepotopiť,
prečo nebiť?

No horším urobiť
jedného z maličkých,
vnoriť ho do tmy vín
pred tvárou tohto sveta
je v nebi trestný čin.

PLAČKY

Nechajte si to ľutovanie.
Nemáte prečo ľutovať.
Nad sebou plačte
plačky ľstivé.
Chcete sa plačom ukájať.

Nechajte si tie
klamné smútky.
Ktože je na to zvedavý?

Nech radšej čestné
sú vaše skutky.
To skôr nás
všetkých ozdraví.

Nechajte si tie
módne gestá.
Kam hlavy
pyšne dvíhate?

Riadte si najprv
svoje cesty.
Nech svoju rolu uhráte.

Keď niekto nemá
smietku v oku,
tak mu tam
balvan hodíte.

Lutujte teda
svoje smietky
a z mojej cesty
odíďte.

NENÁVISTĚ

Zlé je
živiť nenávisť.
Aj keď je veľké
ublíženie.

Nech nás ženie
iba pravda.

Za nás Boh súd vykoná
v Láске zákona.
Ja nemám právo
súdiť svet.

Zlé je živiť nenávisť,
aj keď je teror
práve v móde.

V zhode s láskou
odpustenia,
ťažké je zmazať
previnenia.

Pre videnia,
čo svet nám núka,
zlo sa šíri
srdce puká.

Po pravom práve
mám však smäd.
A žiadať právo smiem.

DOKONALÁ

Vraví, že je dokonalá.
 Všetko by vraj zvládla
 LEPŠIE AKO TY.
 Lepšie by deti vychovala,
 lepšie by sa o muža ti
 POSTARALA.
 Nezniesie chaos,
 neporiadok.
 No prosťe, celkom
 DOKONALÁ.

Ona má vždycky
 najviac strastí
 a najviac je vždy
 UŠTVANÁ.
 Ona má kľúče
 od bolesti
 a viac než ty je
 NAŠTVANÁ.
 No prosťe,
 VO VŠETKOM
 je vždycky NAJ!
 Vždy a všade
 DOKONALÁ.

Šťastná?
 Nesie bremená?
 Nie
 Len bôľne
 Nenaplnená

ZVÍŤAZÍ MÚDROSTĚ?

Víťazí ten, čo v reči silný je?
 Nebaví ma už
 plytvať slovami.
 Kde sú len slová,
 tam sú plevy len.
 Urazená pýcha, blen.

Povedz mi, prosím,
skvostný Šalamún,
koľko si obiet
Bohu priniesol,
aby si vedel rozlíšiť
zrná a plevy,
kvas a soľ?

Musí vždy zrno
mlynom prejsť,
keď má sa upiecť
vonný chlieb?

Musí ten, kto chce
chlebom byť
prejsť mlynom davu
hlúpych viet?

Nie ten, kto kričí
býva zranený.

Kto zranený je,
často mlčí len.

Ten v hĺbke ticha
múdrost' nájde raz,
keď odpúta sa
od slov, mylných fráz.

OHOVÁRANIE

Nie je to čudné?
Nestaviaš dom
– ohovoria ťa.
Postavíš ho
– ohovoria ťa ešte viac.
Berieš si k srdcu
ohováranie
– zničia ťa.
Nevšímaš si ho
– vymyslia niečo,

aby si si ich
všimnúť musel.

Preto kašlem
na vás držiteľia
certifikátu
najlepších mravov!
Budem robiť to,
čo najlepšie viem,
pred svojím svedomím
a Božou tvárou.
A hlúpi paparaci
dedín a miest,
nech idú do čerta!

POSADNUTÍ MOCO

Sú typy ľudí
posadnuté mocou.

Ich nocou je ťažké prejsť
a nebyť zranený.

Chránení sú len obľúbení.
Neľúbení sa majú po chlebe.

V tejto ich potrebe byť stále hore,
málom je more dobrodení.

Narodení na to, aby určovali,
čo je dobré pre ľudí.

Kto ich však prebudí v poznaní,
že často ubližujú,
keď žujú naše skutky?

Všetko pri nich
musí byť vždy mleté.
V zime a či v lete
jednofarební treba byť.